

Докато ти бях мил
и никой друг не обгръщаше с ръце
снежнобялата ти шия,
по-щастлив не съм бил.

Докато ти не пламтеше по друга
и Лидия не беше след Хлоя,
аз, Лидия, с великото име,
по-щастлива живях и от римлянката Илия.

Владее ме тракийката Хлоя,
учила ме на сладки ритми с цитра в ръка,
за нея не бих се страхувал да умра
ако съдбата пощади моята душа.

Изгаря ме взаимна любов
с Калаис, син на Оринт,
за когото два пъти бих умряла
ако пощади го съдбата.

Какво би станало ако старата любов се върне
и нас в меден хомот свърже,
ако златокосата Хлоя бъде прогонена
и за отхвърлената Лидия вратата отворена?

Макар и по-красив от звезда,
а ти по-лекомислен от дървесна кора,
по-гневлив и бурен от Адриатика -
с теб аз искам да живея и с теб да умра!

Мария Дончева